

JUF BRAAKSEL EN DE WOESTE ACHTERVOLGING

© Carry Slee, 2022

© Illustraties: Iris Boter, 2022

Omslagontwerp: Caren Limpens

Vormgeving binnenwerk: Marieke Oele

Foto Carry Slee © Jan Willem Kaldenbach

ISBN 978 90 488 6639 7

ISBN 978 90 488 6640 3 (e-boek)

NUR 282

www.carryslee.nl

www.overamstel.com

O V E R A M S T E L

uitgevers

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Carry Slee is een imprint van Overamstel uitgevers bv

1

Het is een spannende dag voor groep zeven vandaag. Toen juf Brakel spoorloos verdween, is juf Evi voor haar ingevallen als directeur. Maar dat was tijdelijk. Straks krijgen ze te horen of juf Evi officieel hun directeur wordt.

‘Ik droomde van een heel enge zombie,’ zegt Lotte. ‘In plaats van juf Evi werd hij onze directeur.’

‘Gats!’ grinnikt Daan. ‘Eindelijk zijn we van die valse Braaksel af en dan komt er een ander monster. Juf Evi moet onze directeur blijven.’

Zodra de bel gaat rennen de leerlingen naar binnen. Ze zijn nog nooit zo snel in de klas geweest. Ze zijn zo benieuwd dat ze meteen keurig op hun plaats gaan zitten. Juf Evi is er nog niet. Vol spanning kijken ze naar de deur.

Als er niemand komt staat Sanne op en kijkt ze de gang in.

‘En?’

‘Ze komt er niet aan,’ zegt ze en ze loopt naar haar plaats. ‘Dat is geen goed teken. Misschien is het niet gelukt en durft ze het ons niet te vertellen.’

‘Als ze haar maar niet hebben ontslagen,’ zegt Daan.

‘Dan gaan wij ook van school!’ roept Bram.

‘Wie gaan er van school?’ horen ze dan en juf Evi komt binnen.

Groep zeven kijkt juf Evi angstig aan. Sanne is de enige die het durft te vragen. ‘Juf, bent u ontslagen?’

‘Ik? Nee, gelukkig niet. En dat gaat ook niet gebeuren. Want ik ben officieel de directeur van deze fijne school geworden.’

‘Yes!’ Van blijdschap springen de leerlingen op en dansen ze door de klas.

‘Ik ben daar ook heel blij mee,’ zegt juf Evi wanneer iedereen weer op zijn plaats zit. ‘Na de pauze vertel ik jullie er meer over, maar nu gaan we aan het werk. We hebben onze tijd hard nodig, want binnenkort zijn de toetsen.’

Meestal zuchten ze als hun juf over de toetsen begint, maar ze zijn zo blij dat juf Evi hun directeur blijft dat ze zonder mopperen aan het werk gaan.

‘Luister,’ zegt juf Evi wanneer ze hun werk af hebben. ‘Ik ben nu officieel directeur geworden en dat laat ik niet zomaar voorbijgaan.’

‘U moet een feest geven voor de hele school, juf,’ roept Thijs.

‘Yes!’ roept iedereen als juf Evi knikt. ‘Wanneer, juf?’

‘Mijn plan is om het feest volgende week al te geven,’ zegt juf Evi. ‘Het wordt prachtig weer dus we kunnen het feest buiten houden.’

‘Op het schoolplein?’

‘Dat was eerst mijn plan, maar ik heb een veel beter idee. Als de boer het goedvindt organiseren we het feest op het weiland naast de school.’

‘Vet!’ roepen ze.

‘Ik heb er ook zin in,’ zegt juf Evi glimlachend. Dan pakt ze proefwerkblaadjes uit de kast.

De leerlingen zuchten.

‘Moet dat nu echt, juf?’ roept Daan. ‘Het is veel fijner om over het feest te praten.’

Juf Evi lacht. ‘Jullie hebben allemaal heel hard geleerd voor topo. Dat willen jullie natuurlijk graag aan mij laten zien,’ plaagt ze.

Als iedereen zijn toets heeft ingeleverd, gaat juf Evi voor de klas staan.

‘Wat is er allemaal nodig voor ons feest?’ vraagt ze.

‘Taart, chips!’ Iedereen begint door elkaar te roepen. Lampionnen, rietjes, slingers, ballonnen, limonade, bordjes en bekertjes, kleedjes om op te zitten...

De juf kan het bijna niet bijhouden. ‘Wat een lijst!’ zegt ze.

Lotte krijgt opeens een goed idee, maar dat kan ze niet hardop zeggen want juf mag het niet horen.

‘Komt er ook muziek, juf?’ vraagt Julian.

‘Dat zou ik wel willen, maar ik weet niet of we geld hebben om een dj in te huren.’

‘Mijn buurjongen is dj,’ zegt Milou. ‘Hij is superaardig, zal ik vragen of hij gratis voor ons wil draaien?’

‘Dat zou geweldig zijn!’ zegt juf Evi.

‘Ja!’ roept Daan. ‘Graag zwijmelmuziek, dan ga ik heel romantisch dansen met Zoë.’

‘Ja, vlak bij de sloot,’ lacht Zoë. ‘En dan duw ik je erin, heel romantisch.’

‘Hoe laat is het? Ik denk dat de bel elk moment kan gaan.’ Juf Evi kijkt op haar horloge. ‘Hè, wat vervelend, nu staat mijn horloge alweer stil.’

‘Dan moet er een nieuwe batterij in,’ zegt Sanne.

‘Dat heb ik al gedaan,’ zegt de juf. ‘De horlogemaker was al bang dat het ermee op zou houden. Ik heb een nieuw horloge nodig... Ik denk over een stationsklokje, die vind ik heel leuk.’

‘Die ken ik,’ zegt Daan. ‘Zo’n klokje heeft mijn moeder ook. Rond, met grote cijfers erop. Mijn moeder zei dat ze zo heten omdat ze vroeger groot op het station hingen. Bedoelt u dat, juf?’

Juf Evi knikt. ‘Maar ja, eerst maar even sparen.’

Zodra groep zeven buiten is, vertelt Lotte haar plan. ‘Juf geeft een feest omdat ze directeur is geworden. Daar hoort ook een cadeau bij.’

‘Goed idee, dan moeten we geld inzamelen,’ zegt Thijs.

‘Als de hele school geld geeft, kunnen we iets heel moois voor juf Evi kopen,’ zegt Lotte blij.

‘Ja,’ zegt Milou, ‘dan kopen we een nieuw horloge, een stationsklokje!’

Iedereen is enthousiast, behalve Lucas. Hij heeft in de computer van de uitvinder gelezen dat die akelige juf Braaksel niet voorgoed is verdwenen. Ooit komt ze terug. Het kan lang duren, maar ook kort, dat weet hij niet. Maar op een dag zal ze ineens weer op het schoolplein staan te brullen en dan is juf Evi meteen geen directeur meer. Misschien stuurt Braaksel haar dan wel weg omdat ze de strenge regels heeft afgeschaft.

Iedereen is hard aan het werk als Thijs Lotte aanstoot. Lotte steekt meteen haar vinger op.

‘Juf, mag ik even naar de wc?’

Juf Evi knikt dat het goed is.

Ik moet snel zijn, denkt Lotte als ze op de gang staat. Ze gaat het lokaal van groep zes binnen. Alle kinderen kijken naar haar.

‘Wat kan ik voor je doen?’ vraagt de juf van groep zes.

‘Ik wil vragen of iedereen deze week geld wil meenemen voor een cadeau voor juf Evi, omdat ze directeur blijft. We willen haar een nieuw horloge geven.’

‘Dat is een heel goed idee,’ zegt de juf. ‘Daar doe ik graag aan mee.’

‘Wij ook!’ roepen de leerlingen.

‘Ik denk dat we genoeg hebben voor een horloge als iedereen vijftig cent geeft,’ zegt Lotte. ‘Jullie kunnen het morgen in de pauze bij mij inleveren.’

‘Horen jullie dat?’ zegt de juf. ‘Niet vergeten om vijftig cent mee te nemen morgen. Van mij krijg je vast een bijdrage.’ Ze geeft vijf euro aan Lotte.

Lotte gaat snel terug naar de klas. Ze steekt haar duim op als ze binnenkomt.

Dan doet Thijs zijn vinger omhoog. ‘Mag ik even naar de wc, juf?’

Juf Evi knikt. Thijs gaat snel naar het lokaal van groep vijf. En na Thijs vraagt Milou of ze naar de wc mag. En dan Anna en daarna Zoë en Bram. Daan is de laatste.

‘Nu weet de hele school van het cadeau af,’ fluistert Lotte als Daan met zijn duim omhoog binnenkomt.

2

Aan de andere kant van de stad dan waar de school staat, zit een jongen op een zolderkamer achter zijn bureau. Sebastiaan zit gebogen over een dik schrift. Het schrift staat vol verhalen die hij zelf heeft geschreven. Hij was eigenlijk van plan met zijn boot te gaan varen. Maar hij heeft nu zo'n goed idee voor een verhaal in zijn hoofd dat hij liever gaat schrijven.

Terwijl hij doorschrijft aan zijn verhaal maakt een groepje jongens van zijn klas om de hoek een plan.

‘Oké,’ zegt Tobias, de aanvoerder van het groepje. ‘Ik ga zo naar Sebastiaan en ik vraag of ik zijn boot mag lenen. Hij mag jullie niet zien, want ik ben de enige aan wie hij zijn boot uitleent. Die sukkel geeft hem vast wel mee. Zodra ik de boot heb, vaar ik naar die steiger daar.’ Hij wijst in de verte.

‘En dan stap ik uit en neem jij het over, Wouter.’ Tobias knikt naar een lange jongen met krullend haar.

‘Wat moet ik doen dan?’ vraagt de jongen geschrokken.

‘Jij vaart naar de boot van die gast en maakt hem onklaar. Hij ligt bij een eilandje, dus je moet er met de boot naartoe,’ zegt Tobias.

‘Ik weet helemaal niet hoe dat moet,’ zegt de jongen.

‘Je hoeft niks te weten,’ zegt Tobias. ‘Hier is een tang en daarmee knip je de kabels van de motor door.’

Wouter sputtert tegen. ‘Waarom doe je het niet zelf?’

‘Zeur niet en doe wat ik zeg,’ snauwt Tobias. ‘Ik kan het niet doen, want die gast kent mij van voetbal. Ik kan niet het risico nemen dat hij me ziet.’

‘Is het niet erg gemeen?’ probeert een andere jongen van het groepje nog.

‘Wat nou, hij zit achter Kim aan en Kim wil hem wel omdat hij een boot heeft. Ik wil verkering met Kim. Hij moet oprotten.’

Een andere jongen knikt aarzelend. ‘Ik ga wel mee,’ zegt hij en hij geeft Wouter een boks. ‘Dan fiksen we het samen.’

Sebastiaan schrikt op van een klap op zijn schouder. ‘Hé, Tobias. Ik hoorde je niet eens binnenkomen.’

‘Je was helemaal in gedachten verzonken, gast. Je wordt vast een beroemde schrijver,’ zegt Tobias.

Sebastiaan wil zijn schrift dichtslaan.

‘Nee, ga maar lekker door,’ zegt Tobias. ‘Ik kom alleen maar vragen of ik je boot mag lenen. Ik heb zo’n zin om te varen.’

‘Een goed idee,’ zegt Sebastiaan. ‘Daar heb ik ook wel zin in. Ik weet toch even niet hoe ik verder moet. Dat bedenk ik vanavond wel.’

‘Eh... eigenlijk wil ik even naar Kim varen met jouw superboot,’ verzint Tobias gauw. ‘Een beetje indruk op haar maken, snap je?’

Sebastiaan schudt zijn hoofd. ‘Jij geeft ook niet op, hè? Ze is verliefd op die gast met die gave boot, dat weet de hele klas. Je maakt geen kans, man.’

‘Dat zullen we nog wel zien. Wedden?’

‘Mij best, waar wedden we om?’

‘Als ik verkering met Kim krijg, mag ik een hele week jouw boot lenen. Dan kan ik lekker met Kim gaan varen.’

‘Oké, maar als het je niet lukt, wat krijg ik dan?’

‘Tien euro,’ zegt Tobias.

‘Deal!’ Ze geven elkaar een high five.

‘Nou, eh, verzin jij maar lekker verder, je wordt later vast net zo beroemd als je ouders.’

Ja, denkt Sebastiaan als Tobias met de sleutel van de boot weg is. Een schrijver werkt gezellig thuis. Met popsterren is het heel anders. Zijn ouders reizen de hele wereld over. Nou ja, zielig is hij niet. Hij woont prima bij zijn oma.

‘Zullen we straks naar horloges gaan kijken?’ vraagt Lotte wanneer ze na school het schoolplein af lopen.

‘Top!’ zegt Thijs. ‘Dan weten we wat zo’n stationsklokje kost en hoeveel geld we nodig hebben.’

‘Laten we lekker met z’n vieren gaan kijken,’ zegt Milou.

‘O, maar daar gaat Lucas,’ zegt Thijs verbaasd. ‘Huh, hij rijdt zomaar weg.’

‘Lucas!’ roepen ze.

Maar Lucas hoort hen niet eens. Hij zit maar met zijn hoofd bij Braaksel. Wanneer komt ze terug? Hij racet naar zijn laboratorium. Er is nog zoveel uit te zoeken. Braaksel is verdwenen, maar waar is ze nu? Hij moet het weten. Het is zo belangrijk, niet alleen voor hem en zijn vrienden, maar voor iedereen.

‘Volgens mij heeft Lucas weer een of andere geheimzinnige missie.’ Milou lacht.

‘Ik ben benieuwd wat het deze keer is... Zijn jullie ook benieuwd?’ vraagt Thijs. Milou en Lotte knikken.

Ze stappen alle drie op hun fiets en proberen Lucas in te halen, maar die racet al in de verte de hoek om.

‘Hij neemt de afslag naar het laboratorium,’ zegt Thijs. ‘Laten we daarnaartoe gaan en vragen wat er zo belangrijk is.’

‘En Max dan?’ zegt Lotte.

‘Stom van me,’ zegt Thijs. Ze rijden eerst langs Lottes huis. Met de hond naast de fiets racen ze daarna naar het laboratorium.

Ze crossen het bospad op.

‘Hij is binnen,’ zegt Milou als ze Lucas’ fiets voor het lab ziet staan.

Ze zetten hun fiets neer en gluren door het raam. Lucas zit achter de computer.

‘We gaan hem verrassen,’ fluistert Lotte. Ze sluipen het laboratorium in. Lucas heeft niets in de gaten. Dan gaan ze achter hem staan. Milou doet haar handen voor zijn ogen.

‘Whaaaaa!’ Lucas draait zich geschrokken om en dan ziet hij zijn vrienden staan. ‘O sorry, ik schrok me dood.’

Als ze maar niet lezen wat er op het scherm staat, is het eerste wat hij denkt, en hij klikt de pagina snel weg.

‘We komen je halen. We gaan een horloge voor juf Evi uitzoeken.’

‘Eh... dat gaat niet,’ zegt Lucas. ‘Ik heb geen tijd. Ik

moet iets belangrijks oplossen. Als het me is gelukt dan heb ik weer alle tijd voor jullie.’

‘Kunnen wij niet helpen?’ vraagt Lotte. ‘We zijn toch vrienden.’

Lucas wordt rood. Wat moet hij nou zeggen? ‘Lief aangeboden, maar dat gaat niet. Het is geheim. Zodra ik het heb opgelost vertel ik het jullie.’

‘Spannend,’ zegt Thijs.

‘Je maakt ons wel nieuwsgierig,’ zegt Milou.

‘Jullie krijgen het echt te horen, oké?’

Ze kennen Lucas. Ze hoeven niet door te zeuren. Hij vertelt het nu toch niet.

‘Je wilt zeker dat we weggaan,’ zegt Milou.

Lucas glimlacht. ‘Jullie mogen ook blijven, maar ik moet in ieder geval doorwerken. Dan krijgen jullie het ook sneller te horen.’

‘Nou, succes dan maar,’ zegt Thijs met een zucht.

Lotte kijkt naar Max die piepend bij Lucas staat.

‘Nee, Max, Lucas heeft geen tijd voor je. Kom maar mee.’

Als ze nog een keer hadden omgekeken hadden ze gezien dat Lucas hen nakeek.

Roep ze dan terug, zegt hij tegen zichzelf. Roep ze terug en vertel wat er aan de hand is. Even aarzelt hij, maar hij durft het niet. Nu nog niet, hij moet eerst meer weten. Hij gaat achter de computer zitten, hij moet weten waar Braaksel is gebleven en wanneer ze terugkomt. Zijn vrienden denken dat ze is opgelost in het niets. Dat dacht hij eerst ook, maar nu hij in de computer van de uitvinder heeft gelezen dat iemand die is verdwenen op een dag terugkomt, weet hij dat ze niet is opgelost. Wat zal iedereen in de war zijn als dat gebeurt... Hij weet zeker

dat ze het speelparadijs meteen laat weghalen. Dan wordt het weer net zo'n erge school als toen. En wat moeten hij en zijn vrienden dan? Ze zijn dan echt niet meer veilig. Braaksel is tot alles in staat.

Wist hij maar wat meer. Zuchtend concentreert hij zich weer op de bestanden in de computer.

3

Sebastiaan schrikt als hij de kamer in komt. De laatste tijd maakt hij zich zorgen over zijn oma. Nu ligt ze weer zomaar op de bank. Dat deed ze normaal nooit.

Hij weet dat ze ziek is. Ze wil Sebastiaan niet ongerust maken, daarom laat ze niks merken. Maar hij hoorde een telefoongesprek tussen zijn oma en zijn moeder. Zijn oma is onder behandeling bij een specialist in het ziekenhuis, maar die kan niks voor haar doen. Hij heeft haar medicijnen gegeven tegen de pijn, maar hij kan haar niet beter maken.

‘Gaat het wel, oma?’ vraagt hij.

‘Ik ben alleen een beetje duizelig,’ zegt zijn oma. ‘Er is niks aan de hand. Je hoeft je echt geen zorgen te maken, lieverd.’

Sebastiaan kijkt naar zijn oma. Haar ogen staan dof en haar huid is een beetje gelig. Hij pakt haar hand vast. ‘Zal ik een dekentje voor je halen?’ vraagt Sebastiaan als hij voelt hoe koud zijn oma’s hand aanvoelt.

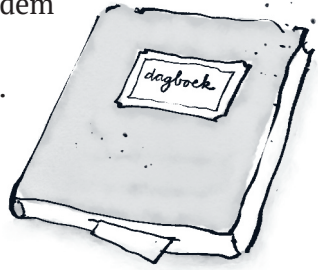
‘Dat zou heerlijk zijn, schat.’

Sebastiaan loopt naar boven. In de slaapkamer van zijn oma doet hij de dekenkist open. Hij zoekt naar de gele deken, dat is de fijnste. Als hij twee andere dekens terug

wil leggen ziet hij een boekje op de bodem van de kist liggen.

Hij pakt het op. Het is een dagboek. Er valt een briefje uit.

23 maart

Lieve Koosje,

Heel fijn dat je mijn dagboek wilt bewaren, want bij jou is het veilig. Je weet hoe belangrijk dit voor mij is, omdat het vol geheime uitvindingen staat. Ik heb er een paar keer over nagedacht om het te verbranden, maar dat kon ik niet. Nu ik weet dat het bij jou ligt heb ik rust, want niemand mag het ooit vinden...

Voor altijd, je vriend de uitvinder

Sebastiaan staat met het dagboek in zijn hand. Zijn oma heeft vaak over haar vriend de uitvinder verteld, hoe fijn ze het samen hadden, en dat ze het zo erg vond toen hij nooit meer kwam. Maar ze heeft nooit iets verteld over een dagboek. Geheime uitvindingen, schiet het door zijn hoofd. Niemand mag het ooit lezen... Hij is zo nieuwsgierig naar wat erin staat, dat hij het onder zijn trui stopt. Dan pakt hij de gele deken en brengt hem naar zijn oma.

‘Dank je wel, lieve schat. Ik sta straks op, hoor.’

Sebastiaan schiet zijn kamer in, gaat op bed zitten en bladert het dagboek door. Wat is dit spannend!

Zowel vloeistoffen als vaste stoffen slechts één keer naar wens veranderen, leest hij. Wat bedoelt de uitvinder daarmee? Zijn ogen glijden over de regels.

Dit is mijn laatste uitvinding, waar ik heel trots op ben. Ik heb een steen veranderd in goud. Het lukte mij ook met vloeistof. Zo heb ik ooit een liter cola veranderd in een knuffelbeer. Maar objecten die groter waren dan dat, konden niet veranderd worden. Dat heb ik uiteraard ook geprobeerd. Dertig centimeter lijkt de maximum grootte te zijn. Ik heb de uitvinding in een zaklamp verwerkt en op mijn lievelingsplek verstopt.

Sebastiaans mond valt open. Een zaklamp waarmee je dingen kunt veranderen? Wat voor dingen bedoelt hij? Hij leest het opnieuw. Hij heeft cola in een knuffelbeer veranderd...

Sebastiaan denkt aan zijn oma. Als het waar is wat er staat, dan moet hij met die zaklamp zijn oma's medicijn

kunnen veranderen. In een medicijn dat haar beter maakt!

Waar is die zaklamp? Hij leest verder, maar nergens staat waar de zaklamp is verstopt.

Onrustig loopt hij door z'n kamer heen en weer. Zou zijn oma weten waar die zaklamp is? Jammer genoeg kan hij het haar niet vragen. Zijn oma mag niet weten dat hij het dagboek heeft gevonden, én gelezen.

Er staat dat hij het op zijn dierbare plek heeft verstopt. Hij moet erachter zien te komen wat de dierbare plek van de uitvinder was.

Als hij beneden komt, zet zijn oma net het eten op tafel.

‘Zo, jongen, zie je nou dat er niks met me aan de hand is?’

Sebastiaan knikt. Hij wil niet vertellen wat hij toen aan de telefoon heeft gehoord.

‘Oma,’ zegt hij, ‘wil je nog eens iets vertellen over jouw vriend de uitvinder?’

‘Tuurlijk. Wat wil je weten?’ vraagt zijn oma.

‘Eh, had hij ook een lievelingsplek?’

‘Ja, zeker,’ zegt zijn oma. ‘Daar ben ik ook weleens met hem geweest. Het was zo bijzonder. Hij liet me toen zijn hut zien. Daar was hij heel vaak. In de hut kreeg hij ideeën. Dat snapte ik ook goed, het was een heel speciale plek. Volgens mij sliep hij daar zelfs weleens. Er zat ook een groen luik in de grond. Ik denk dat hij daar zijn uitvindingen verstopte.’

‘Waarom verstopte hij zijn uitvindingen?’ vraagt Sebastiaan.

‘Hij was bang dat mensen misbruik van zijn uitvindingen zouden maken.’

‘Waar stond die hut dan, oma?’

‘Misschien ben je er weleens langsgevaren. Een van

die eilandjes in het grote meer. Ik zou niet meer weten welke. Je weet hoe slecht ik ben in routes, ik weet nooit welke kant we op moeten. Maar op een van die eilandjes stond zijn hut, in het bos. Hij had ook nog ergens een laboratorium waar hij zijn uitvindingen maakte, maar daar ben ik nooit geweest. Geen idee waar dat was. Maar de hut was zijn dierbaarste plek, denk ik.' Zijn oma wrijft in haar ogen. 'Het was zo'n goeie vriend. Ik mis hem nog steeds. Ik weet nog precies wanneer we voor het laatst samen waren. 23 maart...'

Welk jaar het was hoort Sebastiaan niet eens meer. 23 maart! De dag dat de uitvinder het dagboek aan oma heeft gegeven. Hij moet die zaklamp vinden. Hij moet naar dat eiland waar die hut staat. Als de hut er nog staat...

Sebastiaan wil de sleutels van zijn boot pakken, maar dan bedenkt hij dat Tobias met zijn boot weg is.

'Aan Lucas' gezicht te zien was hij echt met iets belangrijks bezig,' zegt Thijs wanneer ze op de fiets zitten.

'Ik hoop niet dat het nog heel lang duurt,' zegt Milou.

'Het is zo ongezellig.'

'Waar denken jullie dat hij mee bezig is?' vraagt Lotte.

'Ik heb geen idee,' zegt Milou.

'Ik ook niet,' zegt Thijs. 'In elk geval niet met Braaksel, want die is voorgoed verdwenen.'

'Gelukkig wel!' zegt Lotte.

Aan het eind van de straat stoppen ze bij een juwelier. Voor het raam blijven ze staan kijken.

'Zien jullie een stationsklokje?' vraagt Milou.

'Nee,' zeggen de anderen.

'Kom op, we gaan naar binnen,' zegt Milou, 'niet alle klokjes liggen in de etalage.'

‘Kan ik jullie helpen?’ vraagt de verkoopster.

‘Wij willen een horloge voor onze juf kopen, een stationsklokje. We zamelen geld in met de hele school. We willen graag weten wat het kost.’

‘Een stationsklokje kun je kopen vanaf veertig euro,’ zegt de vrouw.

‘Dat krijgen we vast wel bij elkaar,’ zegt Lotte blij. Ze vertelt dat er een feest komt omdat hun juf hoofd van de school wordt.

‘Wanneer hebben jullie het nodig?’ vraagt de verkoopster.

‘Volgende week.’

‘Dat wordt lastig,’ zegt de vrouw. ‘Ik heb van de week net mijn laatste stationsklokje verkocht. Ik kan het voor jullie bestellen, maar het moet uit Zwitserland komen. Volgende week red ik niet.’

Teleurgesteld kijken ze elkaar aan. ‘Misschien moeten we dan maar een ander horloge uitzoeken,’ zegt Milou.

‘We moeten het met de klas bespreken,’ zegt Lotte. Ze zeggen de verkoopster gedag.

‘Balen,’ zegt Thijs als ze buiten staan.

Lotte en Milou knikken.

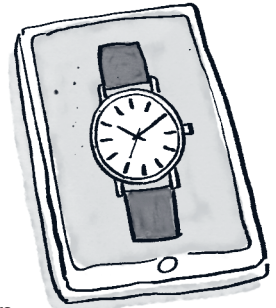
‘We kunnen het ook online bestellen,’ zegt Thijs en hij haalt zijn mobiel tevoorschijn.

‘Ja hoor, hier heb je ze.’ Hij laat zien wat hij heeft gevonden.

‘Vandaag voor tien uur besteld, morgen in huis,’ leest Milou.

‘Ik kan vragen of mijn moeder het vanavond wil bestellen,’ zegt Lotte. ‘Dan geef ik haar gewoon het geld.’

‘Top!’ zegt Milou.

‘Laten we dan nu iets leuks gaan doen,’ zegt Thijs.

‘Ja!’ zegt Lotte, ‘laten we gaan varen, daar worden we altijd blij van.’

Een kwartier later staan ze aan de waterkant bij Thijs’ huis. Thijs maakt het vlot los.

‘Even checken of ik mijn fiets wel op slot heb gezet,’ zegt Milou.

Lotte en Thijs kijken haar na.

‘Ze is nu wel echt onze vriendin, vind je niet?’ Lotte kijkt Thijs aan.

Thijs knikt.

‘Wordt het geen tijd om haar ons geheim te vertellen?’

‘Eigenlijk wel, hè?’ zegt Thijs.

‘Ik heb zin om te varen,’ zegt Milou.

‘We gaan niet zomaar varen, zoals de vorige keer,’ zegt Thijs.

‘We varen naar ons geheim,’ zegt Lotte. ‘Wij vinden dat je dat nu wel mag weten.’

‘Echt?’ vraagt Milou stralend. Ze willen vertrekken maar dan krijgt Milou een appje.

‘Help!’ zegt ze. ‘Een appje van mijn moeder. Ik moet naar de tandarts, helemaal vergeten. Tot morgen!’ Ze rent naar haar fiets en racet weg.